

Regeringen ønsker med denne debat, som jeg sagde det, at få en opbakning fra Folketinget til, at vi kan afslutte forhandlingerne på konferencen, at det vil ske på grundlag af det forhandlingsoplæg, vi fremlagde i december 1995, samt en dagsorden, som foreslås senere i dag.

Og så til den sidste afsluttende fase under vores regeringskonference. Jeg har knyttet de væsentligste bemærkninger til de resultater, der tegner sig. Jeg vil gerne understrege som et punkt, vi ikke har glemt, men som vi vil følge op, at den linje, vi har fastholdt om tæt kontakt til Europaudvalget, tæt kontakt til de politiske partiers ledere, vil vi forfølge helt frem til den sidste dag.

Jeg vil måske slutte her med at give en enkelt bemærkning om institutionerne, også en enkelt appel om det med institutionerne. Jeg kan mærke, at der i nogle af vore lande, også i nogle enkelte af partierne her, vil være en tendens til at sparke nogle af de mere ubehagelige forhandlinger til side- eller hjørnespark.

Jeg føler selv, at regeringen har en pligt til at medvirke til, at de institutionelle beslutninger bliver truffet senest i Amsterdam, fordi de er de centrale forudsætninger for, at udvidelsen kan komme til at finde sted, sådan som vi ønsker det. Jeg håber derfor også, at der er forståelse for, at et højt tempo og en hurtig beslutningsproces også om disse dele vil være nødvendig, hvis vi skal fastholde vort ansvar, og det agter vi at gøre.

»Efter Amsterdam« er mit sidste punkt som oplæg til debatten. Efter Amsterdam har vi forhåbentlig en ny Europa-Traktat, en tekst i hvert fald, som herefter kræver den sædvanlige teknisk-juridiske gennemgang. Derefter vil regeringen, som sædvanen tilsiger, lade gennemføre en analyse af det samlede resultat af regeringskonferencen i forhold til den danske grundlov.

Jeg har sagt det før, lad mig blot gentage, at tingene synes at trække i retning af en folkeafstemning, men en endelig afgørelse kræver en endelig tekst. Sådan er det.

Efter Amsterdam vil der således fortsat være behov for et tæt samarbejde mellem de politiske ledere her i Folketinget, i Europaudvalget. Vi skal jo igennem en ratifikationsproces, og så skal vi have sat udvidelsesprocessen i gang, ikke i stå. Det er spændende, forpligtende.

Jeg glæder mig til debatten her i aften.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Den 16. maj fremlagde det hollandske formandskab en række arbejdspapirer. Samlet udgør de rammerne for et traktatudkast. Det vil fortsat stå medlemslandene frit for at arbejde for deres egne forslag og kræve ændringer i teksten, men det er også klart, at formandskabets udspil sætter en ramme for de sidste drøftelser.

Hvor står vi nu? Vi står til at opnå meget på de områder, hvor Danmark selv har fremsat forslag. Hovedproblemet for Danmark er spørgsmålet om retlige og indre anliggender. I det hollandske traktatudkast er de retlige og indre anliggender delt i to hovedområder:

For det første de områder, der foreslås overflyttet fra det mellemstatslige område i søjle 3 til det kommunautære område i søjle 1. Det drejer sig om grænsekontrol, asyl, immigration, det civilretlige område og dele af det toldmæssige samarbejde.

For det andet de områder, hvor der er enighed om, at de fortsat skal behandles inden for det nuværende mellemstatslige samarbejde i søjle 3. Det drejer sig om et samarbejde på det politimæssige og det strafferetlige område og dele af det toldmæssige samarbejde.

Drøftelserne hidtil har bekræftet, at der fortsat er et flertal af medlemslande, der ønsker en overførsel af områder som grænsekontrol, asyl og immigration til søjle 1. Fra dansk side ønsker vi et styrket samarbejde på disse områder. Vi vil gerne deltage i samarbejdet om at løse fælles problemer, men vi finder ikke, at overførsel til søjle 1 er nødvendig. Det praktiske samarbejde kan styrkes på et mellemstatsligt grundlag.

Hvad angår de opgaver, der forbliver i søjle 3, er opgaven at sikre større effektivitet under fastholdelsen af samarbejdets mellemstatslige karakter. Domstolen vil her have en rolle på de områder, der bliver i søjle 3, men på et klart mellemstatsligt grundlag. Ender vi med en overflyttelse af dele af det nuværende søjle 3-samarbejde til søjle 1, vil regeringen sikre en løsning, der respekterer det danske forbehold. Det er vores forpligtelse.

Formandskabet lægger op til en integration af Schengensamarbejdet i EU. Det foreslås, at det sker ved at vedtage en protokol i tilknytning til den nye traktat. En række juridiske og tekniske spørgsmål må her afklares.

Danmark ønsker, at det bliver muligt at bruge EU-institutionerne i Schengensamarbejdet, men Schengensamarbejdet må bevare sin mellemstatslige karakter. En nærmere tilknytning mel-